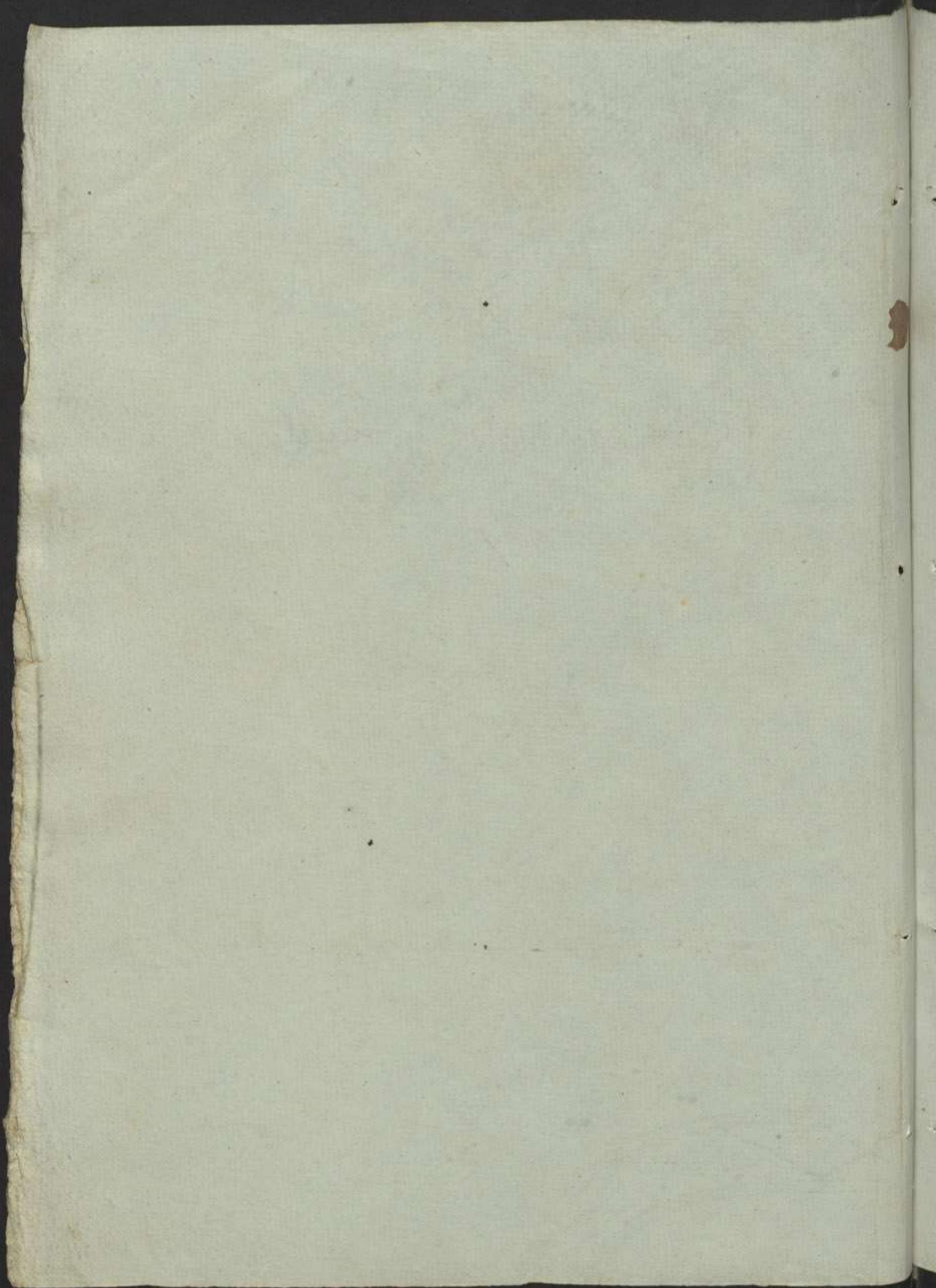

Entre marits y mullers.

231

Acte únich.

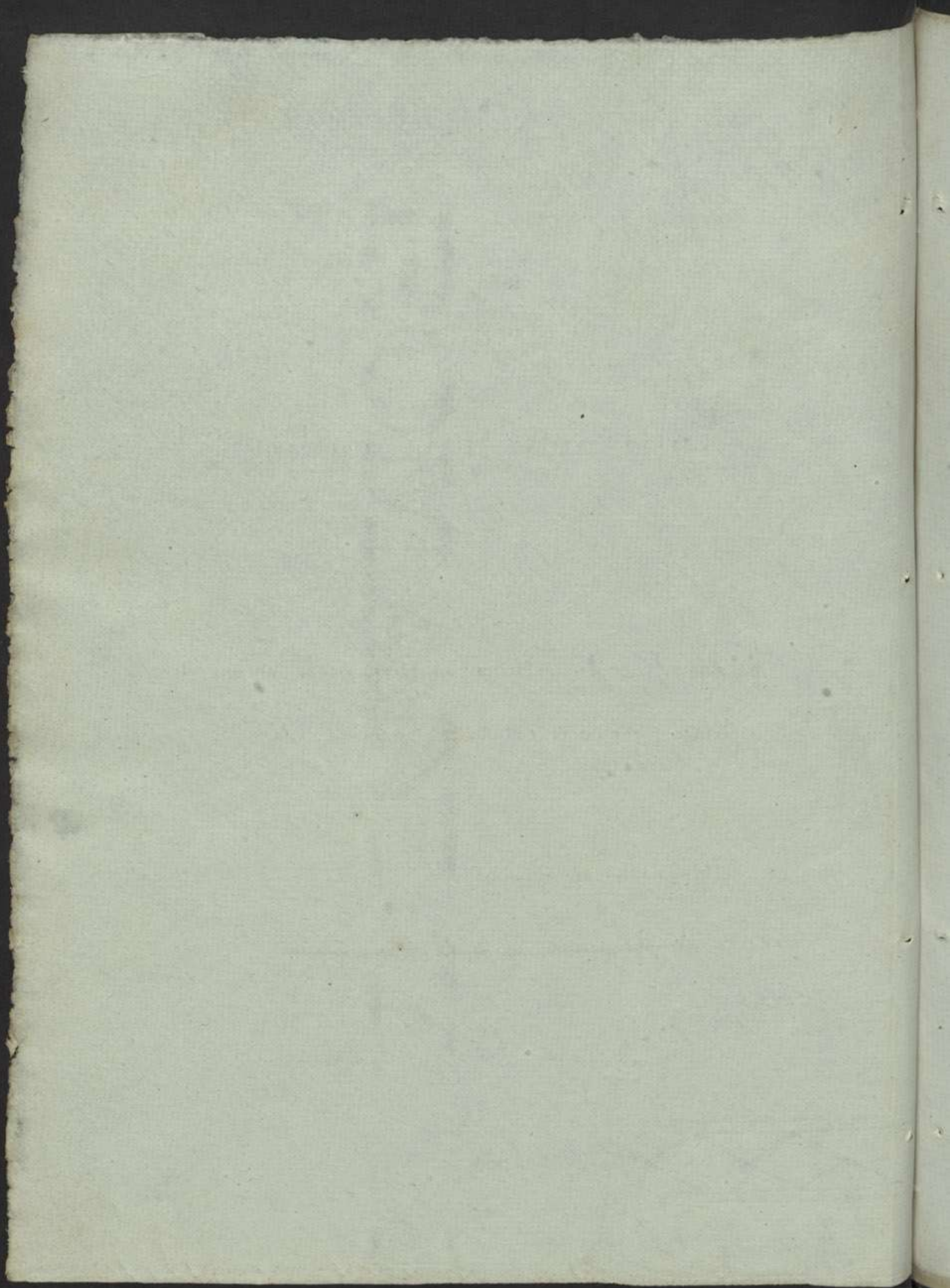

Entre marits y mullers.

Fotografia de costums matrimoniales, en un acte,
y tirada en vers catalá, original de

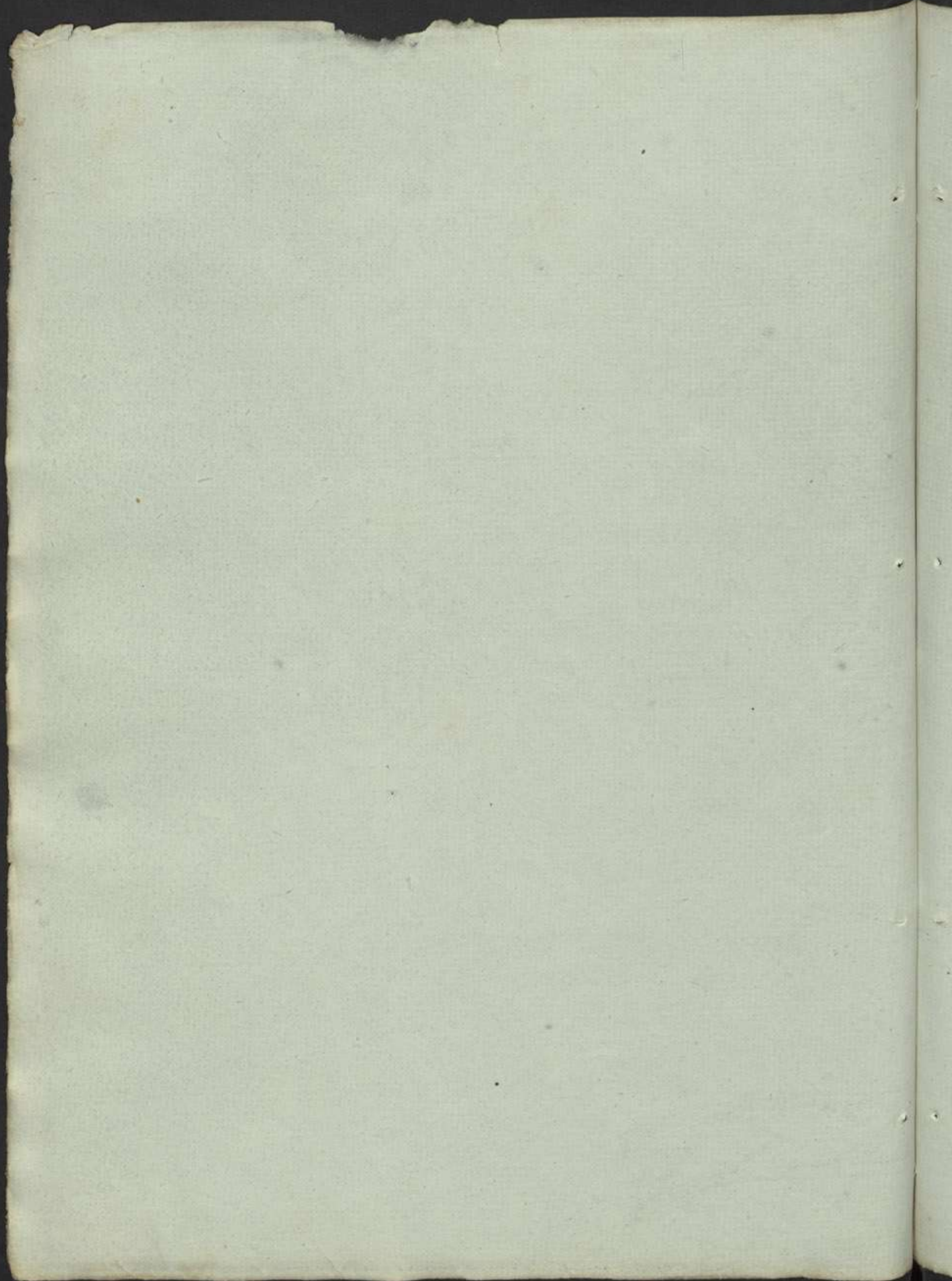
Iluminada abt musica de

~~Josep Soler i Sabat~~

Personas.

—
Tuyas 30 anys
Paula 25. "
Catarina
Ramon 30. "
Manel 35. "

Acte sol.

Dos dormitoris d'un hostal.
 Lo de la dreta, un xich mes
 petit. Dos catres col·locats de
 manera que no embrassin la
 escena. Finestra. Porta al fon-
 do. Una tauleta, un penja-ro-
 bas, y cadiras ordinarias. Lo
 dormitori de la esquerra, té:
 una arcoba ab cortinas tiradas,

al fondo, y una altre arcoba
ab cortinas a n'al vestidor.

En primer terme la porta
de entrada. Una cadira prop
de la arcoba ab un vestit
de senyora. En lo ambadi-
visori, y a uns deu pams de
altura, una finestra ab vi-
driera practicable que comu-
nica al altre cuarto. Sota
la finestra y en lo cuarto de
la dreta hi ha' un catre; y
en lo de la esquerra, una ca-
laixera ab un mirall. Sobre
la mateixa calaixera un llum
apagat. Una tauleta de cosí

215
y cadiras ordinarias. Son
las nou del vespre.

Escena I.

Manel dormint en lo cuarto
de la part dreta y en lo catre
collocat en la ma' esquerra.
Tuyas en lo cuarto de l'esquerra
y llit del foro. Una mica de
pauca. S'obra la porta del foro
(cuarto de la dreta) y entran
Ramon y Catarina lo pri-
mer ab un sach de nit y som-
brerera, y la segona ab una
palmatoria que deixa sobre la

taula .

=

Ra. Es dir, que 'l cuarto, es aquest?

Ca. Si senyor. Ja està ocupat;
pero, pendrà paciència.

Ra. Per una nit, tant se val!

Ca. A quin hora vol que 'l cridin?

Ra. A las vuyt. Vuy descansar,
que pendré la matinada.

Ca. Dons, ja tot ho te' endressat.
Santa nit!

Ra. Santa nit tingui,
bona dona!

Ca. Dons, me'n vaig,
y ja ho sab, si necessita,

cridi, que se 'l servirà.

216

Ra. Ja ho sé, mestressa. Meil gracias!

Ca. Vosté maní! Ja se sab,
qu' al hostal de la Petxina
son la gent mes servicials!

Ra. Aixís ho crech...

Ca. Y tal... vamos...

Ra. Ja no ho dupto.

Ca. Donchs...

Ra. Se'n va?

Santa nit!

Ca. Santa nit tinga!

(mut.)

Ra. Que li agrada estar parlant!

Escena 2.

Moanel dormint, Euyas (sent lo matiu)
y Ramon.

Ra. Gracias a Deu que ja 'm trobo,
tot sol!... Ab la soletat!..

Aixi, al menos no 'l eritican!

Ves qui l'ha de criticar?

Ningú! Ay! Aixó es una ditxa!

Un, respira ab llibertat!

Llibertat, santa paraula

que 'ns fa llibres; que no 'ns fa

patir miseria, ni angunias

ni pestes ni mals de cap!..

Ay llibertat! Y qu'ets maca!

no te me'n vagis pas may!
Un home llibre, fa enveja!
Es tan dol no teni afany!

Ni aquell nyich-nyich de la dona!
Ni aquells crits, ni aquell vehinat,
que t' murmura cada dia,
y tot murmurant, ell sab:
l' hora que del llit t' aixecar;
lo que menjas per dinar;
si ets pobre, si ets rich... si gastas...
si entras, si surts... ahont vas...
si la teva dona 's pinta;
si du gorro y mirinyach,
si s' enfada; si t' enganya;
si l' estima; si estai mal: ...
y en fin, altres circumstancias

delicadas, y que un dany
te reportan per la ditxa,
quant las vols profundisar!
Ay! un hom, aixis, respira!
Malvinatje aquell company,
que 'm va arreglar el matrimoni!
Vint duros, me va costar
casarme ab aquella dona!
Aquella fiera! Aquell drach!
Ay vint duros, de mi vida!
Quin bunyol! Malhagunyats!
Ves qui 'm va posar la seba
de casarme? Ay, companys!
Me van dir que 'era tan dolça
la vida que té el casat,
y jo, ruch, me vaig casarme!...

y que 'n vaig ser d'animal! 218

Dòlça, diuhen! De tant dòlça
ja' cucho, y entupeix 'l cap!...
Mei val fer l'amor, y ab ellas
no parlar de casar, may!

- Musica -

Es un magatsem de penas
la vida del matrimoni!

Es un viure del dimoni

es un purgatori etern.

May tranquil un hom la passa

ab el nyich nyich tot lo dia

y fins hi pert l'alegria,

la salut y tot quant te.

Y may callan,

y et barallan,

y s'esglayan

y es desmayan,

y t' capfican,

y t' critican

sens tenirne

cap motiu ;

y te faltan

y t' esaltan,

y t' fereixen

y t' trahiixen

y t' enraman

y t' enllaman

y renegan

del marit.

Y els celos las punxan
 la ira 'ls abraña
 y 't posan la casa
 mateix qu'un infern
 y et tildan y cridan
 suspiran y ploran,
 s'enfadan, s'anyoran
 y et fan fan Joseph!

Moay mes donas, vaturalists!
 res ab ellas de casar,
 si solter la passa un home
 ab perfecte llibertat.

(Manel se desperta y alevantant.

se sobre 'l llit demostra l'enutj

que té per haverlo despertat.)

- Lletra. -

Ma. Vol je un xiquet de silenci?
No veu qu'estich descansant!

Ra. Perdoni. Res, celebraba
la ditxa que tinch tan gran
veyentme lluny de la dona,
y en completa llibertat!

Ma. Es a dir que celebraba?

Ra. Si senyor.

Ma. Qu'es capella?

Ra. S'equivoca!

Ma. Donchs, no deya
que celebraba?

Ra. Si tal!

Ma. Donchs capella i progressista!
Com que celebran tot l'any!

Ra. Pues, no senyor. Sols fins ara
hi sigut bon federal;
pero, desd'avuy, li juro,
intransigent y exaltat!

Ma. Que's vol declará ab cantó?

Deu se andalus!.. Be, veura!..

Jo, vuy dormi. Me'enten?

Ra. Bueno.

Ma. Veyam, donchs, si tindrem pau!

Ra. Es que vosté...!

Ma.

(sech.)

Moltas gracias!

Ra. És que jo!...

Ma.

(tornant a jeure.)

Visca molts anys!

(paua.)

Ra. Estich, mes content!

Ma.

Si? bueno.

Ra.

Figuris que jo... Sabrà
que hi fugit... de casa meua,
perque un hom patia tan!...

Ma.

L'acompanyo ab l'alegria;
pero, vuy dormir!

(girantse.)

Ra.

Company!
fassis carrech que un hom...!

Ma.

Vamos!

Qu'ha patit vosté?...

Ra. Y en gran!

Ma. Dons guardisho! No son horas
de discutir!

Ra. No es tan tart

Ma. Calli... perque vuy dormirme!

Vuy esta' ab tranquilitat!!

Ra. Meiris... jo tinch cinch mil duros...

Ma. Ja es felis!...

(sorprementhe.)

Ra. Y 'm vaig casar

ab una dona molt boja

que 'm gastaba... un dineral,

ab vestits y altres monadas!...

Ma. Ja 'l compadeixo, jermá!

Ra. Per la dona?

Ma. No, pe'ls quartos!
Un altre victima!... Bah!
Jiremshi!

(Jentho.)
Ra. Home, m'agrada!
(Pot ser si que s'ha pensat!)

Ma. 'Ls diners! Sempre aquets quartos!

(dormintu.)
Llam de Deu! Que'n fan de mal!
Ra. (Aquest home es mitj tarumba!)
Anemsen a descansar.
Aquet es lo llit?... Un catre!!
Ja sera' net?

(mirant los llansols)
Tant se val!

(despullantu.)

Sols per ço anyoro la dona!

Me ho posaba tot; tan blanch!

Pero... nada! No li feta?

Donchs, pit, y anem endevant!..

Qu'es això?

(veient una cosa sobre 'l lit)

Son bestiolas!

(matantlas.)

No m'agradan rellogats!

Y això de las Marietas!..

Paciencia!.. Que's farà?

(se fica al lit.)

Uy! Qu'es du, Verge Maria!

Sembla un roch! L'haig d'estobar!

Sens tenirlo tou no goso,

y el de casa; ho era tan!

pero, no, vaturalisto !..

May mes donas! may mes, may!
¿ Qu' es dormir dú y ab bruticia,
si tambe 's té llibertat?

Estobem lo coixi.

(pega uns cuanto copi sobre

l' coixi fentre mal à la mà.)

Mosca!

Aixo' no es coixi! Veyam!
Si es un tros de cuxinera!

(rejirantlo.)

Aguellas! capdells d'estam!
Cuto' per fer mitjas! Erbas!
Russegons!... Sant cristià!
Bah! Prenemho ab paciencia!
Y be'! Nes! Cosas d'hostal!

Bona nit ! Ay ! Que's bonica,
la vida de llibertat !

223

(se fica al llit y s'arotxa . Pausa.

Trucan á la porta del quarto

de ma esquerra. La tra Tuya se

duperta.)

Escena 3

Tuyas , radera las cortinas del seu llit.

Manel y Ramon , dormint.

Catarina , dintre.

Tu.

(de dintre la arcoba)

Quin truca ! Qui ha ?

Ca.

(desde dins.)

Senyora ;

fàssim el favor d'obri.

Tu. Que passa?

Ca. Res.

Tu. Pero...

Ca. Cuiti!

Tu. No puch!

Ca. Perque?

Tu. Soch al llit!

Ca. Prenguis un xich de molestia!...

Tu. Si no puch!

Ca. No sigui aixis!

Tinch d'entra!

Tu. Qui es?

Ca. L'hostalera!...

Tu. La Catarina. Ay jo 't flich!

Esperis.

Ca. Be! Ja m'espero!

Fu. Ahont tinch el vestit? Per'quí
jo 'l vaig deixar.

(treu lo bras per entre las
cortinas y uà palpant per tot
arreu per trobarlo.)

Ca.

(trucant)

Que ja's lleva!

Fu. Si. - Pero ahont es lo vestit?
Ah! Ja 'l tinch!

(trobantlo. Se l'emporta dertres la
cortina, y al cap d'u moment
comparaix ab lo vestit posat y
gorra de dormir. Obra la por-
ta y entra Catarina)

Que vol?

(obrintli la porta.)

Ca. Dispensim!

Fu. Me' ha dat un susto!

Ca. Donchs, vinch
per demanarli una cosa.

Fu. Ja l' escolto... Ja pot di!

Ca. Avuy tenim molta feyna,
y a fe, senyora, li dich
que...!

Fu. Ueura... vagi depressa.

Ca. Donchs, com deya...

Fu. (Que m' ha dit?)

Ca. Abaix, tinch una senyora
que 'ns acaba de venir
de Barcelona... Ara — sopa,
y avuy se queda a dormir,

perque, no té casa al poble!

Tu. Y ab tot això... bé... que'm diu?

Ca. Que, com qu'ella vol quedar-se,

y no tenim altre llit

que 'l que sobra a n'aquet quarto,

hi pensat que vinga aquí;

si no li sab greu...

Tu. Que puji.

Ca. Veu... Aquí té 'l que li dich.

(senyala l'altra llit.)

Sempre tindrà companyia,

perque, estar sol, es tan trist!

Tu. Per ço ray!

Ca. Ara mil gracias,

y dispensim si al venir

l'he despertada!

Tu. Ca! dona!

Vol callar!

Ca. Donchs, ja venim.

Deixi la porta ajustada.

Tu. De veras!

Ca. Si dona. Aixis

no s'haurá d'alsa cuant vinga!

Meare de Deu! Quin tragi!

Tot es plé de forasters!

Tu. Bona nit!

Ca. Molt bona nit.

(m^o.)

Escena 4.

Dib, menos Catarina.

tu. Ves perquè m'ha despertat!
 Ha vingut a molestar-me...
 y al ultim per demanarme...
 Etxem!

(estornudant.)

Ja m'hi encostipat!
 Es clar, m'estaba acotxada
 dormint, y ab aquesta fressa
 de llevar-me tan depressa,
 m'ha arreplegat una ayrada!
 Pero bé! Que li farem?
 De tot, la culpa en té aquell!
 Ay marits! Tot al burdell!
 Tornemsen al llit... Etxem!

(tot estornudant se fica al llit corrent
 avans las cortinas. Una miqueta

de pausa. En Ramon va
revolcants: pel llit mentre Ma.
nel ronca d'en tant en tant.

Ra. Ja està vist! No puch dormir!
Me vaig pel llit rejirant:
y com qu' aquest ronca tan,
ves qui acluca l'ull!... Si... si...
Y encara ronca mes fort!
No dormiré ni una mica
sentintme aquesta musica!
Ep!

(despertantlo)

Herveu! feu-me 'l favor
de no roncar!

Ma.

(despertantbe.)

Be. Que hi ha?

Ra. Home, que jo, vuy dormi...

Y com que ronqueu...

Ma. Jo!

Ra. Si!

Ma. Vosté 's el que deu ronca!

Ra. Que jo soch? Que sumieu?

Si que 'm feu un flach servici!

Ma. Doncas, jo, no tinch tal vici!

Ves a mi que m'expliqueu;
si may me 'n som adonat!..

Ra. Y esta' clà! Com que dormiu,
y dormint, vos no ho sentiu!

Ma. Si aixis, tinch tranquilitat?

Es qu'es mol! La meua vida
es un etern frenesi!..

Ra. Ay bo! Que m'ho diu per mi?

Ma. Per tot hi veig la mentida!
Mal si fas, mal si no fas!
Malvinatje!...

Ma. (Ja comensa?)

Ma. Y escoltim, vostè; que 's pensa
cremarme!...

Ma. Y a que treu nas!

Ma. Perque 'm ve donant neguit.

Dormo, del modo que se.

Me'enten? Si ronco, molt bé!...

Y qui?-- Me'n entorno al llit.

(tornantbenhi.)

Ma. Donchs dormiu com las personas!

Ma. Que dormo d'altre manera?

Ma. Si, senyor, y aixó m'altera!

Ma. (Mes val pendrerho a las bonas.)

Y donchs, com ho habem de fè;
perque jo, si no m'ho explica?...

Ma. Que no vuy dormi ab musica!

Ma. Y algu n'hi ja?

Ma. Si... vostè!

Y si estigues afinat,
pasese, mes desafina,
y senti un gal, m'envarina!

Ma. Ab tot soch desgraciat!!

Vamos, que ab aquesta vida!...

Ma. Que vol dir?

Ma. No puch ana!!

Ma. Aixó ray! Purguis... Veura
com anira desseguida!

Ma. Es un faitich; com hi ha mon,
que m trobo mes aburrit!...

Vamos... Tornemsen al llit!

Ay!

(badallant.)

Quin badall!

Ma.

(tombantse a n'al llit. Pausa)

Es de son.

(pausa curta)

Ra. Y vol dir que es un eccés
lo seu sofrí?

Ma. Yaya! Y tan!

Ra. Se m'ha fet interessant!

Que té?

Ma. Que no tinch diners!

Aquesta es la meua pena!

Ra. Oh! També deu ser la meua!

Crech que tots se la fan seva.

Ma. En tincch l'anima mes plena!

Ra. No serà tan com se diu!

Ma. Que no?

Ra. Vamos, no ho vuy creure.

Ma. Meiris, jo li vuy fer veure,
y veurà si tincch motiu.

Avuy 'l dinè, ho fa' tot!

Lo blanch, negre; 'l groch vermell.

Fa' tornar jove a'n'al vell.

Ell tot ho val; tot ho pot!

Es la gloria, l'alegria,

la llum, la fe, la ciencia,

la amistat, l'omnipotencia,

l'honor, la sabiduria;

Es rey, es Cèsar y es Deu!

es la fama, la grandesa!

l'amor, la naturalesa,
en fin... La mar!! Tot es seu!
Per ell, no hi han pas obstacles.
Es palanca y en aguanta;
y quant la sort la decanta
es com un sant, fa miracles!
Y al mirar que tothom gasta
y a doll quartos un derrotxa,
y aquell s'arrossega ab cotxe;
y l'altre may penas tasta...
m'aburrieixo de la vida,
y me canso de ser pobre,
puig, may tinch un duro a sobre
per gasta! Sembla mentida!
pero, si sabes trobar
qui va inventa' l primer ral,

o 'l feya penjar d'un pal!

o bi 'l feya fusellar!

Ra. Vamos, ja veig que la pena
li allarga la desventura!

Ma. Es un mal que no té cura!

Sols ab dobles s'esmena!

Y jo no'n tinc cap: m'entén?

Ra. Ah, si, si!

Ma. Fortuna perra!

Com es qu'haig de ferre guerra?

Ra. Qu'es carli?

Ma. Jo? per qui'm pren?

Ra. Com qu'ha dit!...

Ma. Si somiarho!

Ra. Donchs, y allo de guerra?

Ma. Ho dich,

perque encara no soch rich!

Ra. Dons, qu'es? Me'ho vol explicarho?

Ma. Soch misàntropo!

Ra. Y això,

que vol di?

Ma. Soch d'una casta

qu'es feta d'un altre pasta!

To, no soch home!

Ra. Ay, bó!

Ma. Soch un ser, sens lley ni fe,

que per tot veu la mentida!

Vol saber la meua vida?

Dons are l'hi contare.

Jill d'un botiguer de telas,

quant lo pare va' finir

tres mil duros, va' deixar,

que 'ls vaig negocia' ab candelas!

Lo negoci, 'm va' anar mal,

y jugantme 'l tot pel tot,

ab lo que 'm queda' del dot,

vareig plantarme un hostal.

Tampoch me va' anar prou bé;

y sempre ab la sort ab guerra,

vaig tracta' ab oli...y; a terra!

May guanyaba un ral en ré!

Cansat ja de 'ls amohinos,

de las perduas y 'ls perills,

planto cria de cunills,

de gallinas y tossinos...

Al principi, pels gastots

ja guanyaba; pero un dia,

me llevo, vaig a' la cria,

y mels trobo morts a tots!

Me ho vench tot y bon profit!

Me poso a tracta' ab formatjes,

y al palpar las desventatjes

ja cuasi estava empobrit.

Aqui m vaig enamorar

de la dona! La Pauleta!

Y com qu'era tan guapeta...

Ra. Hi van caure!

Ma. Me vaig casar!

Un cop casat, negociaba,

per l'afany de fer negocis,

y trafiquejant ab cossis,

matalassos y cibada

vareig perdre 'ls pochos diners

que per un cas jo tenia,

y al mirarme pobre un dia
 la meva dona, sorpresa,
 de la noche a la mañana
 me fuig de cara...

Na. Que'm conta?

Si que no va ser gens tonta!

Na. Y jo, pobre y mort de gana,
 tot lo mon vaig recorrent
 per trobarla, y si la trobo!
 A fe de neu que l'estobo
 sens ferhi cap compliment!
 Aquesta es la meva vida!
 Que li sembla aquest pati?
 Si la seva fos aixi,
 no's mataba de seguida?

Na. Ah! si senyor!

Ma. Ja ho veu! Pobre!

Ra. Y sent fill d'un botigué!...

Jos d'un sabatí...

Ma. Perquè?

Ra. Per la pega que té a sobre!

Ja es prou trist el seu estat!

pero, y el meu! Verge pura!

sense un goig, ni una ventura!

Vol saberlo?

Ma. Si.

Ra. Aviat!

L meu pare, manobre era,

y cuant jo deu anys contaba,

a n'al seminari anaba

sols per teni una carrera;

pero, may res aprenia

perque' era un gandul per vici,
piuig, un hom, tan sols l'ofici
de menja y beure volia!

Pero 'l pare, 's va morir;

y trobantme sol y pobre,

vaig fe' un quant temps de manobre
per poderme mantinir.

Aixis vaig anar passant,

Ve' un paro, tot de seguida...

Y el fer de manobre... a dida!

De feyna? Ja avisaran!

Llavors, vaig negociar;

y, veyentme ab molts apuros,
enmanllevo cinch mil duros,

y després...

Ma.

Lue?

Ra.

(molt suuill.)

Vaig quebrar,

fuijo cap al estranger;

torno aqui al cap d'uns quant anys.

faig broma, busco companys;

y'm diverteixo solter;

pero, un dia, 'l tinc present,
un amich...

Ma.

Aquesta es bona!

Ra.

Mee va' ensenyà una minyona

que 'm va' engresca de valent!

Vaig fe' l'os, no se quant mesos,

pero, al ultim, era maca,

y'm va' plantar la caraca,

perque jo...

Mo. Prou, prou! Entesos!

Ra. Com me vaig equivocar!

Primer, tot m'anaba bé!

May tenia que di' ab re!

Pero, després, quin gastà!

Quins crits! y quinas barallas!

Si a' passeig un cop sortia,

al tornar, fill, ja tenia

a' casa, renys y plorallas!

Cuant un dia, ja empipat

de la dona malehida,

buscant altre bona vida,

que la vida del casat,

preparò d'amagat seu

la roba, després li escrich,

'l perque de tot li dich;

fujo de casa y Laus Deo.

Aquest es lo meu sofrí!

Que li sembla? Es prou hermosa

aquesta vida enguniosa

plena de penas per mi?

(pausa.)

Ma. Sab que las nostras historias
ténen molts punts de semblansa?

Ra. Quinas vidas de frisansa!

Ma. Ja ho pot dir! Quinas memorias!

Ra. A vostè, li fuig la dona,
y jo trencó la cadena!

Ma. Cada un ja té prou pena!

Ra. Pero a mi res se m'endona!
Tinch quartos!

(fent 100oll de diners.)

Ma. Ah! si! 'Ls diners!

Voste es felis! quina gracia;
pero, la meua desgracia
ves que me la cura? Res!

Ra. Si qu es trist lo seu estat!

Ma. Voste ab diners se'n pot viure,
perque te segui 'l que viure,
pero jo... Ja hi jet salat!!
Sab quant tinch a sobre meu?

Ra. Pot se' un duro!

Ma. Si, la lluna!

Aixo 'm fira una fortuna!

Dotze quartos!...

Ra.

(sorpres.)

Que diheu?

Ma. Lo que'm passa me fa horror!

Y ha estat un cop! Verge pura!

Ra. Que ni l'arnica li cura!

Ma. Qui'm va fer casar, senyor?

Ra. Y a mi, qui'm va da' entenent
de fe' un burijol com vaig fer?

Ma. Malvinatge la muller!

Ra. Malvinatge l'casament!

Ma. Si al menos tingues fortuna...

Ra. Com jo, que tinc cinch mil duros!

Ma. Me'n riuria dels apuros;

pero, are!... Si!... la lluna!

- Musica -

Ma

Aixo de no tenir
ni un quarto per gastar
à mi me ja patir ;
à mi me ja plorar !

Si tingueri quartos
res se'm daria
tenir la dona
ben lluny de mi,
perque una carga
sempre son ellas,
y sense quartos
no 's pot sufri.

Ra. Això d'estar aquí
ab tota llibertat,
es tot un gust per mi;
es lo perfecte estat!

Tenint la dona,
un homi la passa
ple de miseria,
tip de sofrir
Drams y barallas
té tot lo dia
y ab eixas cosas
viu aborrit.

Ra. May mes casarme!

Ma. No vuy ser pobre

Ra. Farei conquistas

Ma. Ja n'estich tip

Ra. Res de caraca!

Ma. Forras pessetas!

Ra. Jo vuy fer broma.

Ma. Jo vuy ser rich.

=

Ra. Ja no m'agafa
cap mes minyona!

Ja no m'encera

cap mes muller!

Quy estar llibre,

fora de penas!

Net de barallas

Tip de gemechs.

Ma.

Desd' aquest' hora,

jo us ho asseguro,

seran los cuartos

los amichs meus.

En lloch de donas,

fora dobles,

perque ma vida

seran diners.

- Llettra -

Ra. Vamos, ja veig que nosaltres
som germans.

Ma. Si. 'Ns avenim!

Ra. Pero, patint com patim,
perque no fem com fan altres?

Ma. Que vol dir?

Ra. Jo tinc un plan!

'Ns associem!

Ma. M'agrada!

Ra. Fem una huelga...

Ma. Aprobada!

Ra. Y ens emancipem

Ma. Avant!

Ra. Jo hi posaré l'capital.

Nuste l'idea.

Ma. Ho admito

Ra. Dons ja veurà li prometo
que n sortirem.

Ma. Tan se val.

Ra. Paraula?

(dantli la ma.)

Ma. Haya! Paraula!

(encarixant.)

Ra. Dintre 'l nostre plan, hi cap
fer broma! Casarse? ab cap!
Pobre tūyas!

Ma. Pobre Paula!

(paura.)

Ra. Doncas, Ja estem amanits!
Lo nostre lema ha de ser:
Guerra contra la mueller!

Ma. Y protecció a n'als marits!

Ra. Are, dormim...

Ma. Molt be està.

Demà serà un altre dia!

Bona nit!

(fent-se al llit.)

Pa.

Ep! Si sumia,

239

ho ronqueu molt fort, jerma,

— We'n entorna a n'al llit y se

posan a dormir. Un moment de

pausa.)

Escena 5.

Manel, Ramon dormint. Cata-
rina y Paula per lo quarto de l'esquerra.

Ca. Veu, lo seu quarto aquet, es
Com qu'estan tots ocupats,
un hom...

Pa.

Be!

Ca.

Comoditats

no n'hi han, mes, pel demés,

Veü: lo llit ab pabello

(senyalantli.),

finestra, mirall, tauleta... -

En fi, vamo, senyoreta...

no pot pas estar milló!

Ra. Aquí 'l costat, qui murmura?

Ca. Que li sembla?

Ra. Guay saberho!

(s'aixeca dret al llit y mira per

la finestra)

Pau. Ja m'agrada!

(venne donarse que l'observan.)

Ra. Guay! Salero!

Quina massa! Verje pura!

(segueix mirant.)

Pau. Com qu'es de moment, ja'm ja.

Ca. Y després... que som a fora!

Pau. Y aquest llit?

(benyalant 'l de la fuyau)

Ca. Hi ha la senyora!

Que no ho sab?...

Pau. Si, vamos... ja...

Y el meu deu se' aquest d'aquí?...

Ca. Just!

Pau. Molt bé!

Ra. Mea noy! Me'agrada!
Me'hi declaro, nada, nada!

Ca. Qu'es vol llevar demati?

Pau. Ja'm despertare.

Ra. Qu'es mona!

Ca. Donchs, santa nit!

(se'n va.)

Pau.

(mirant de 'l rellotje.)

Son las deu?

Anemsen al llit!

Ra.

Redeu!

Quina dona mes bufona!

Escena 6.

Dits, menos Catarina.

(La Paula comença a treure las agulles de ganxo devant del mirall, després l'americana de seda, quedant al l'ermilla plauxada y de màniga curta tot sense faltar a la decencia. Ramon segeix observant per la finestra)

Pau. Pobre Manel! sempre hi penso! 241

Ves qu'haurà dit quant s'ha vist
sense muller! L'infelis!

Y tot just ara començo!

Potse si qu'ell se pensaba
ferme cremar tot lo dia,

y may per res piularia!

No senyo! Perque s'casaba!

Jo, no 'l vaig anar a buscá!

Ell, va ser qui va venir!

Que tonta! Li vaig dir si,

y a n'aquí m'vaig ben tallá

Que bé 'l portaba amagat

lo seu genit! Allavors,

sempre 'l veya a totas horas.

Tan fi; tan ben educat;

pero, un cop ja lo vicari
và dir quatre llatinadas,
tòtas las plagas plegadas
me van venir! Quin desvari!
Prou si tardó a jugar, mes,
no hi ha dona per dos dias!
Sempre ab aquellas manias!

y aquell afany de diners!

May mes homes! Ja hi tastat
lo que 'ns dona 'l matrimoni,
y, que ho sofreixi 'l dimoni!...

Es millor la llibertat!

No apago 'l llum, que tinc prò!

Sols per ço anyoro 'l marit!!

Ra. Ah salau, que se'n va al llit!

Pau. Ell m'infundia valor!...

pero, may mes... Ja l'hi jeta;
y are no puch recular!

Ra. Me hi tindré de declará!

Pau. Constancia y valor, Pauleta!

Ra. Qui serà aquesta senyora?
Es molt maca!

(Observantla. Pauleta s'acaba de
treure las agullas.)

Sandunguera!

Ay, Ramon, si fós soltera!

Oh! si hu es, se l'enamora,

y si un hom la pot pescar...

(en aquest moment se veu la Pauleta

l'americana, quedantse ab l'armi-

lla y ensenyant un braç molt ben

fet. En Ramon baixa del

(lit clarinat.)

Are si que 'oli hi begut!
Quin bras que te' mes molrut!
Nada! Me' hi vuy declarar.

(posantse 'ls pantalons.)

L'aig a veure l'hostalera
per si pot donarme informes,
y si son com cal... conformes!
L'empaito!... Si fos soltera!

(repensant.)

Aixis, no falto a n'al plan
que jo hi jet ab aquest home!

(a Manuel.)

No hem dit broma? doncas, broma!

(observant a Manuel.)

Esta dormint? Donchs avant.

(multis.)

Escena 7.

Manel, dormint. Zuyas, fent
 lo mateix y Paula, després de ha-
 bersho tret tot, se'n va cap a la porta y
 gira la clau ensopgant ab una cadira,
 que cau en terra. Zuyas se desperta.

Pau. Are fiquemnos al llit
 y la porta, aixís, tancada.

(ensopga)

Zu. Lladres! Socorro!...

(de dintre l'arcoba)

Pau.

(corrent cap a ella)

Senyora!

Que hi ha?

Tu. Lladres!!

(sustint ab lo vestit posat.)

Pau. Que li passa?

Tu. No res! Hont soch? Ay, quin sómit!

Pau. Es dir que vostè...

Tu.

(sorgant.)

Somiaba

qu'era a dins de casa meua,
y un home de llargas barbas
me deya, ab veu bastant ronca...
Diners, o' la vida!

Pa.

Calma!

Vol olova' alguna cosa?

Tu. No. Llavors m'ha vingut barca,
y com qu'hi sentit ruidos...

Pau. Si era jo qu'ensopegaba!

Tu. Ja veurà, jo no ho sabia,
y vestida, com estava,
m'hi despertat... y ara veig
qu'ha sigut falsa l'alarma!
Et xem!

(estornudant.)

Pau. Jesús!

Tu. Ay, senyora!

y que 'n soch de desgraciada!

Pau. Y això? Perquè?

Tu.

(electrisant.)

Murri! Pillo!

Mereixeria una nata!

Pau. Pero, què?

Tu. No res... Un home...

Et xem!

(estornudant.)

Pau. Jesus!

Tu. Moltes gracias!

Pues si. Un, sense vergonya,
ab qui estava jo casada,
que m'ha fugit!

Pau. Que m'explica?

Tu. De tot, ell sol n'es la causa!
Si no se'n haguer anat;
jo, no iria de viatge,
are no estarnudaria,
no hauria sumiat ab lladres,
ni tampoch tindria 'l susto
qu'hi rebut!

Pau. Sosseguis! Calma!

Tu. Està vist! Hauré de pendre
en dejú la Calaguata!

Ay, marit!!

Pau. Pobre senyora!

No s'hi amohini.

Tu. No valen

tots plegats, lo que sufrixo!

Pau. Comprench la seva desgracia,
perque també 'n participo
del seu mal.

Tu. Com! també ho passa!

També li ha fugit? Ho veuen,
ho veuen, senyors? Y encara!...

Pau. Es que ab mi, no es com vosté!

Tu. Y donchs?

Pau. Res! Cosas que passen!

A vostè li juig, y jo
me'n hi anat. Ves qui l'aguanta
un viure tan malament?

Aburrida de barallas,
manias, y altres mil cosas,
qu'allunyan la pau de casa,
m'hi separat del marit
sense dirli una paraula.

Tu. Y quant fa d'això?

Pau. Dos dias

Tu. Donchs lo meu, fa cinch semanas!

Pau. Si qu'es mes grossa la pena!

Tu. Que si ho es! Vaig a explicar-la.
El meu marit per las donas
de seguit se entusiasma.

Li agradan mes las fandillas!

Un dia, estabam a taula,
 cuant trucan, obro la porta
 y el cartí 'm dona una carta.
 Jo, pel sobre, vaig conèixer,
 puig, la lletra era molt clara
 y a mes grossa, qu'una dona
 era, qui 'l papí enviaba.
 Ell, la va llegir depressa;
 se la fica a la butxaca;
 agafa 'l barret... y surt!
 Jo que jaig, llavoras? Alsa,
 vedera seu y 'l segueixo.
 Veig que 's fica ab una escala?
 Jo al detras! Puja al ters pis;
 truca; obran... despres tancan...
 Hi arribo jo!... També, truco.

Mei surt a' obri una criada ;
demano per la mestressa ;
Surt ell, y al veurem s'amaga.
Ah, murri! vaig di. Allavoras
surt una senyora baixa,
- Que vol? - Mei diu. - Aquet pillo!
Que surti! - Ve' la criada
Mei diu que calli... Ay, senyora!
Ara venen las barallas!
Me' agajo ab aquella dona ;
li pego una plantofada ;
la criada que ho veu: xiscla!
s'ompla d'estadant la sala ;
lo meu marit surt del quarto,
pren lo seu barret, y marxa!
Que hi ha? Tothom nos pregunta.

A mi m'agafa una basca

Me retornan, per fi, surto,

me'n vaig de seguida a casa,

y al entrar, trobo l'Agneta,

qu'es la criada, ab una carta

que 'l meu senyor li ha deixat.

La descloch, llegeixo, Oh rabia!

Me 'ha fujit!... Jo 'l trobare...

Prenc el carril a la tarde,

y... cinch semanas ja ja

que 'l busco. Meiris la carta.

La guardo, porque jo d'ella

me'n vuy servi com d'un arma!

Li vuy fer menja, senyora!

Escolti 'l que diu: "Mañana,

salgo para el extranjero.

Nuestro matrimonio acaba.

Quiero ser libre, muy libre!

Dejeme, pues, y olvidada
será por mi su memoria!

Salud. Ramon Camarasa."

¿Le li sembla?

Pau. ¿Lé l seu home...

es allo que 's Diu., tunanta!

Tu. Y tan! Y tan! Ay senyora!

Pau. Donchs, escoltim a mi ara

y sabrá las meas penas!

Tu. Vagi dienti

Pau. Joeh casada,

y en lloch d'home tinch un enia
mes avaro y pastanaga,

qu'es, fins capás de morirse,

perque l'enterrin de guagua!
 May m'ha comprat un vestit;
 y fins si goses, descalça
 me faria anar per terra,
 per estalviar la plata.
 Ell regalarme un corpiño
 o be un parrell d'arrecadas?
 Cà, senyora! Aquestas cosas
 cuant se compran, se malgasta!
 En fin, es avaro, y pobre,
 maniatich y calçassas;
 y com jo, desitjo un home,
 que ho sigui, no un enjantame.
 Un moment qu'ell va sortir,
 per passejar una tarde,
 vaig se' un farsellet de roba,

y surto luego de casa
per anar cap a Girona
a veure 'l pare y la mare
y quedarme al costat d'ell;
perque, jo, ja estich cansada
de viure ab un home aixis.
Tan avaro, tan calsasas!
tan maniatich, tan jelos;
tan pobre y tan rundayre!
Que li sembla?

Tu.

Ay senyora!

Si 'ls homes son una plaga! -
Pero jo... ja 'l trobare!

Lo cor m'ho diu, no m'enganya!
Y pobre d'ell! Sab que penso?

Pau. Que?

Tu. Que las nostras desgracias
las podriam remedia'.

Pau. Y aixó? Com?

Tu. (de repent.)
Unimse?

Pau. Alsa!

Ja está dit!

Tu. Femnos felissas?

Associemse?

Pau. Ja m'agrada!

Tu. Declaremse ab Canton libre!

Way mes homes!

Pau. Doncas, Nada!

Guerra a'n'ells!

Tu. Si, pero avants...

Veura... pensem lo programa!

(quedan enrahonant baix.)

Escena 8.

Ditas - Ramon.

Ra. Ja ho sé tot! La Catarina
m'ho ha dit ab pocas paraulas.
Ella's creu qu'es una viuda
Pero, viuda y tot, m'agrada
y res, mi vuy declará...
Are, una excusa m'ja falta!
Que li diré? Vaturalisto!
Quina idea!... Uy, qu'es maia!
Me'n vaig... Truco a ne la porta
y després... Si, si... Aprobada!

(se'n va.)

(una mica de paura.)

Tu. Donchs, ja 'l tinch!... miris, senyora
de primer...

(trucant a la porta)

Pau. Lui ha'?

Tu. Demanan?

Pau. Lui deu ser?

Na. (dintre.)

Obri!

Tu. (regoneixent la veu.)

Deu meu!

Na. Vinch perque 'm dongui vinagre!

Tu. Es la seva veu! la seva!!

(ab alegria)

Na. Cuiti, que 'm sento una barca!

Pau. Pero, qui es?

Ra. Un viatger!

Tu. Obril!

(ab veu baixa.)

Ra. Cuiti...

(impacientaube.)

Pau. So m'enganya?

Tu. Es el meu marit, senyora!

Pau. Y are, que diu?

(espantada)

Tu. Calli! -

Ra. (impacient.)

Naya! -

Tu. So m'amago; voste, obril...

Pau. Pero, bé? -

Tu. Si una paraula!

S'amaga radura las cortinas del

seu llit.)

Pau. No he entenc!

(obria la porta)

Ra.

(entran y sentantse ab una cadira)

Gracias... Senyora

que té un poquet de vinagre?

Me'han donat pops per sopar,

y ara 'm sento...

Pau.

Que li passa?

Ra. Aixís, com un cori mori!

(sent com qui está malalt.)

Tu. (Ja tinc l'aucell a la gàbia)

Pau. Si vol aigua de colonia...

Ra. Cualsevol cosa! (Tu'es guapa!)

Pau. Tingui!

(dantli un pot d'aigua de colonia)

Ra.

(olorantlo.)

Com podre pagar?
Qu'es amable vosté!

Pau.

Gracias!

(Sembla bon xicot!)

Ra.

(Qu'es fina!)

Tu. (Ah, pillo!)

(amenassantlo. - Paua)

Ra.

(reanimande.)

Sembla que'm paira!
Ay senyora! tinch un ventre!
Aquells pops!

Pau.

Perque'n menjabà.

Ra.

Si no hi havia altre cosa!

Pops ab seba, pops ab salsa,
pops frejits a la paella,

pops bullits, pops a la llauna,
 pops ab arros, pops ab pesols,
 pops a la patarrellada,
 y pops y mes pops senyora!
 Demani!

Pau. Doncas, encara

no ja' mitj' hora qu' aqui
 jo hi sopat, hi han tret a taula
 de tot, menos pops!

Ra.

(vegentu atacat.)

No importa!

Jo hi sopat a un altre banda,
 que, no mes tenian pops!
 (Si'm descuido, com me cassa!)

(pauza)

Pau. Y are, ja's troba mes be'?

Ra. Si senyora! Ab aquesta aigua
m'hi apadassat una mica.

Pau. Me'n alegro!

Ra. Moltes gracias.

Me'ho ha fet baixar tot per'vall,
y ja no'm sento la barca!
uu, com li podre pagar?

Pau. Això ray!

Ra. (Vamos! És guapa!)

Quedo agrahit y disposi.

Me dich Ramon Camarassa...

soch solter...

Tu. (Quina mentida!)

Ra. Y per gust vaig de viatge.

Pau. És solte? Doncas no hu sembla

Ra. Bé, sí... jo no'n faig la cara...

pero, es aixis...

Fu. (Embustero!)

Ra. Com que n'hi passades tantas!

Deu, vostè, m' sembla que's viuda!

Pau. Doncas, no senyó... S'enganya.

Ra. Soltera, pues?

Pau. Tampoch... menos!

Ra. Vamos... ja ho entench, Casada!

Pau. No senyor!

Ra. Y are! Que's burla?

Pau. Es la veritat neta y clara.

Ra. Com pot ser?

Pau. Jo, participo

dels tres estats.

Ra. Ja m'agrada!

Un fenomen! Senyora,

Voste 'm simpatisa!

Tu.

(no podentbe tenir mes.)

Alsa!

Conquistala, tros de suero!
Estich per darli una nata!

Ra. Vol associarse ab mi?

(de repent.)

Pau. Per qui 'm pren! Jo soch honrada!

Ra. Oh! De, si... Ja m'ho afiguro!...

Vol callar! Aixó, a la banda!

Saps que voste es molt bonica!

Pau. De miralls, ja 'n tinch a' casa.

Ra. Vamos, fem societat
que 'ns partirem las ganancias.

Tu. (Poca vergonya!)

Pau.

(prenentho ab broma)

Que m'conta!

Vol dir?

Na. Si! Animis... Vaya!

Neura' quins productos, filla!

Oy! Y voste... qu'es tan maca!

Vamos, fassi un cop de cap,

Pau. Mes val qu'ho prenguem a guassa!

Na. No senyora! Parlo ab serio.

Tu. (Si... si... Jesho... pastanaga!)

(quedan parlant baix. Manel se

desperta. Tuya segueix exultant.)

Ma. Ep! Socio! Que se'n ha anat?

Por ser si que m'enganyaba!

Pau. Vamos... estigui!

(perque Manon li vol perdre la maj)

Tu.

(Ay! Si suerto!)

Ma. Qui murmura a l'altre banda?

Y s'ha deixat lo sombrero!

Pau. Estigui.

(picantli 'ls dit.)

Ra. No sigui rara!

(volentli fer un pató a la mà.)

Es una prova d'afecte.

Ma. Vuy sentir tot lo que parlan.

Ra. Veu... si li beso, li provo
l'agrahiment! Qu'es tunanta!

(volentli agafar la mà.)

Pau. (Aques home es un tronera!)

Ra. Vamos voste' que's tan guapa!

(Manel puja al llet y mira seure

que se'n adonguin 'li altre.)

Ma. Reina Santissima! Ella!

(reconeixentla.)

Tota sola? No! Ab un altre!

Pau. Estigui!

Ma. Que deu volguer?...

Li agafà la mà! Ay, Paula!!

(en aquest moment en Namon agafa

la mà de Paula y vá per beurla, pero

cuant ho veu lo Sr. Manuel, no po-

deute contenir mes pega cap de cap

à la vidriera de la finestra y se

 queda mirant. A n'al ruido de tren.

com 'la vidri, la Paula aixeca el

cap, y veuent al seu marit cau en bou.

ca. En Namon, cuant això veu, vá per

dar un pas, pero li surt de braç caute

la seva dona, y agafantlo per una

orella lo porta al prosceni. Cuadro.

Los vocadillos ultimi rapit y picadit.)

Alto !!

(trayant lo cap.)

No hi val!

Pau.

(rayent dumayada.)

¿L meu home!

Ra. Quina pega!

Ma.

(saltant per la finestra.)

Dona falsa!

Ra. Me las toco!

(va per anar en y surt la tuyas.)

Fu.

(agafant lo per la orella)

Calavera !!

Ra. Es la dona !! Pastarada !!

(quedantse avergonyat. Manuel saltar)

per la finestra y corra a retornar la
 seva dona. Fuyat ab 'ls braços a la
 cintura y manejant lo cap mira de
 fit a fit a n'eu Ramon que està auona-
 dat en una cadira Cuadro. La Paulita
 torna en ii.)

- Musica -

Ra. Me'hi quedat de pedra marmol!
 Me'hi quedat veient visions!
 D'hont ha eixit la meua dona?
 Quin bunyol!

Pau. Me'hi quedat tota esglayada!
 Me'ebatega tot 'l cor.

D'hont ha sortit el meu home?

Quin trastorn!

Tu. S'ha quedat de pedra marmol!

Si qu'has fet un bon bunyol!

Me la pagaràs plegada!

Ay Ramon!

Ma. S'ha quedat tota esglayada!

y es que tem, perquè te' no!

Me la pagaràs, Pauleta!

com hi ha mon!

Tu.

Poca vergonya!

desvergonyit!

que vas anar ten

del costat meu!

Digas, com gosa
 estarte aqui
 y en tan conquistas
 altres mellers?

Ma.

Ay, poca pena!
 que fai aqui?
 Vares fujirne
 sense dir res!
 Ja hu sabrai noya
 si es que un marit
 pot ab la llengya
 ferse la lley.

Ma.

Quin bunyol!

Pau.

Quina por!

Na. Quina dona!

Pau. Quin espos!

Na. Ay ay ay!

Qu'hi jet un bunyol!

May! may! may!

podré ser felis!

Si segueixo jo desd'are,

fent la vida de marit

Pau.

Ay, ay, ay!

qu'a n'a mi'm ja jo!

May! may! may

jo viuré felis.

No l'estimo, puer desitjo

teni un viure mes tranquil.

Zu. Poca vergonya!...

etc. etc.

Ma. Ay, poca pena!

etc. etc.

- Lletre. -

Zu. I' has ben lluhit?

(a Ramon.)

Ma.

Poca pena!

(a Paula)

Zu. Ja estàs content?

Ma.

Gata maula!

Ba. Tuyetas!!

(contenintbe per forra.)

Ma. Y tu ets la Paula?

Fu. Es dir, qu'ab tu no hi ha umena?
Veus, això?

Ma. La meua carta!

Fu. Donchs, això!...

Ma.

(jugant el pot pel tot.)

Vamos... y qué?

Ma. Falsa! Ja t'arreglaré!

Ma. Vaya!...

(acostantse a Fuyar.)

Pau. Manel!...

(id. a Manel)

Ma.

Fuig!

Fu.

Aparta!!

No t'puch veure, ni en pintura!

Ma. Vas fugir!...

259

(ironicament.)

Tu.

(id.)

Vas de conquerista!

Cuantes ni tens a la llista?

Ma. Lo que m'has fet no t'eura!

Tu. Es dir, qu'ab mi t'aburrias?

Ma. Es dir, que no m'estimabas?

Tu. Es dir que tu m'despreciabas?

Ma. Es dir que tu no m'volias.

Ma. (Si menos se' com m'aguants!)

Ma. Fuyas... calla!

Ma. Dona pesia!

Ma. Calla!

Pau.

(suplicant.)

Per Deu!

Tu. No pot esse!

Ma. Veyam, si rebrás un tanto!

Tu. Ja ho veu!

(a Moanet.)

Ma. Si... si... També, ho veu?

Tu. 'L senyor marit?

(al mofa)

Ma. L' esposa!

(id.)

Tu. Va jujir! -

Ma. Li jeya nosa!

Pai. Moanet! -

Ma. Tuyas!...

Ma. No 't sab greu?

Tu. Digas: no t'hi cuidat bé?

No 't cusia? no 't planxaba?...

Ma. Digas: jo, no t'estimaba?
I'hi sigaut infiel ab re'.

Fu. Hont vols trobar una dona
que t'cuidi com jo t'ho feya?

Ma. Qui t'va posa aquesta aldeya?

Fu. Contentam!

Ma. Naya! Enrahona!

Ma. (Lo millo' es que jem silenci.)

Pau. (No l'contradim)

Ma. Quin bunyol!

Ma. Mec vares deixar tot sol...

Pau. No hi pensis!

Ma. Ah! Que no hi pensis?

Fu. Hont trobaras qui com jo
s'aguanti !...

Ma. Si ets tan gelosa!

Ma. Poca pena!

Tu. Encara gora
dir que tinc celos?

Ra. Donchs... no!

Tu. En tinc, si, perquè t'estimo!

(plorant.)

Y de quin modo m'ho pagas!

Ingrat! Tu m'remou^{las} llagas,

y jo... encara ab tu m'arrimo!

merciyes...

Ra. Dona! No ploris!

Tu. Ja hu veu?

(à Manuel.)

Ma. Y tal!

Ra. (Que's pesada!)

Tu Vagi per ell's arrastrada...

y treballi... y després... moris...

que 'ells se'n miran ab las altres...

a fer broma, y...

Ra.

(aconsolant-la)

Be', tuyetas!...

Tu. Y aixis gastan las pessetas

que 'ls hi estalviem nosaltres...

y després...

(segueix plorant.)

Ra.

(reconixent la falta.)

(Si! Ben mirat!

Des ahont trobar podré

qui com ella 'm cuidi bé?

Pau. (Are veig qu'eu tot vritat!

Pobre home!)

Ra.

(desidit.)

(Mo' ha convensut.)

Ma. Ho veus? Això es una dona!

(à Paula)

Ra. Perdonam, Zueyas!

(agenollantse.)

Pau... Perdona!

(2.)

Ma. May!

Zu. No vuy! És massa astut!

Pau. Bueno!...

(fent propòsit d'ei mena)

Ra. Ja no hi tornarem!

Pau. Jo ho prometo!

Ma. No me'n fio!

Ra. Seré un altre!

Zu. No hi confio!

Ja es veritat?

262

(distant.)

Ma. (Que 'ls perdonem!

(ap. a Eugén.)

Tu. La primera, el rey perdona!

Ma. Doncas, ja estás advertida!

Ma. Desd' avuy un altre vida.

Pau. Desd' avuy!...

Ma. Un' altra dona?

Pau.

(aixecant.)

Ho seré.

Ma. Ego te absolvo!

Ma. May mes, tuyas!

(aixecant.)

Tu. Me'hi confronto!

Ma. (L'home sempre ha de ser tonto!)

Tu. Etxem!

(estornudant.)

Ma. Jesus!

Ra. Que prens polvo!

Tu. Un refredat!

(volent dir que no.)

Pau. Que n'hi entret,

d'haber fugit sense solta,

si al cap d'avall y a la volta...

Ra. (Vaya un bon bunyol qu'hi fet!)

Tu. Procuraràs no enganyarme?

Ra. Si, dona, ja se suposa;

pero, no siguis gelosa!

Tu. Ja procuraré esmenarme!

Ma. Vostes, ray! tenen diners;

pero jo qu'estich tronat...

Ra. La farem societat

(a l'Alcaul.)

Entre marits y mullers.

L'hi agrada?

Ma. No m'està mal!

Tu. L'ranglò ja es cosa bona

Ra. Que diu? La hu veura si dona
jo hi posare 'l capital.

- Musica -

Ra. Me'n torno a casa meua
del mon desenganyat,
tenint la pau a casa
no vuy la del costat.

Ju. Tornem a casa nostra!

Al ultim li trobat!

Habenthi pau es bona
la vida dels casats.

Ma. Si guanyo forsas quartos
ab eixa societat
realisats puch veure
los meus somnis daurats

Pau. Si guanya forsas quartos
ab eixa societat,
prober de las manias
podra quedar curat.

Tots. Si 'ls ha agradat la broma,

ja saben com se fa.

Un xich de vall-manetas

perque ja'm acabat.

